A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2020. július 8.*

„Közegészségügy – Az emberi fogyasztásra szánt állati eredetű termékek hatósági ellenőrzésének megszervezésére vonatkozó különleges szabályok – Azon harmadik országbeli létesítmények jegyzékének, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, egyes brazíliai létesítmények tekintetében történő módosítása – A 854/2004/EK rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja – Komitológia – Indokolási kötelezettség – Védelemhez való jog – A Bizottság hatásköre – Egyenlő bánásmód – Arányosság”

A T-429/18. sz. ügyben,

a **BRF SA** (székhelye: Itajaí [Brazília]),

az **SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA** (székhelye: Itajaí)

(képviselik őket: D. Arts és G. van Thuyne ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Lewis, B. Eggers és B. Hofstötter, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az azon harmadik országbeli létesítmények jegyzékének, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, egyes brazíliai létesítmények tekintetében történő módosításáról szóló, 2018. május 8-i (EU) 2018/700 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2018. L 118., 1. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök (előadó), S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz, V. Valančius és R. Frendo bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. január 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperesek, a BRF SA és az SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA, a vertikálisan integrálódott BRF tőkecsoportba tartoznak, amely hús, többek között baromfihús előállítása és forgalmazása területén több mint 150 országban működik. 2017-ben az említett csoport a felperesek révén 152 107 tonna baromfihúst exportált Brazíliából az Európai Unió piacára, amely hozzávetőlegesen az ebben az évben ebből az országból érkező összbehozatal 38%-át teszi ki.

2 Az elsőrendű felperes tíz, a másodrendű felperes két létesítménye szerepelt a húst és húskészítményeket – köztük baromfihús-készítményeket – az uniós piacra exportáló vállalkozásként az emberi fogyasztásra szánt állati eredetű termékek hatósági ellenőrzésének megszervezésére vonatkozó különleges szabályok megállapításáról szóló, 2004. április 29-i 854/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 139., 206. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 45. kötet, 75. o.) 12. cikkével összhangban összeállított jegyzékekben. A szóban forgó jegyzékekben olyan létesítményeket tüntetnek fel, amelyek állati eredetű termékeit be lehet hozni az Unióba.

3 2018. február 21-én az Európai Bizottság a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontjával összhangban a Növények, Állatok, Élelmiszerek és Takarmányok Állandó Bizottsága (a továbbiakban: állandó bizottság) részére véleményezésre megküldte a bizonyos harmadik országbeli létesítményeknek azon létesítmények jegyzékéből, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, törléséről szóló végrehajtási rendelet tervezetét. Az összes érintett létesítmény Brazíliában található.

4 2018. április 10-én a Bizottság az állandó bizottság elé terjesztette a fenti 3. pontban említett rendelettervezet első módosított változatát. 2018. április 19-én a Bizottság előterjesztette az említett tervezet második módosított változatát. Az említett bizottság 2018. április 19-i ülésén megtárgyalta e tervezetet, és ugyanezen a napon megadta támogató véleményét.

5 2018. május 8-án a Bizottság elfogadta az azon harmadik országbeli létesítmények jegyzékének, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, egyes brazíliai létesítmények tekintetében történő módosításáról szóló (EU) 2018/700 végrehajtási rendeletét (HL 2018. L 118., 1. o., a továbbiakban: a vitatott végrehajtási rendelet).

6 A vitatott végrehajtási rendelet értelmében néhány brazil létesítményt, amelyek közül tizenkettő a fenti 2. pontban említett felperesekhez tartozik, töröltek a szóban forgó jegyzékekből.

7 A vitatott végrehajtási rendelet (4) és (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az említett létesítményeknek e jegyzékekből való törlésére irányuló határozat a sürgősségi riasztórendszeren (a továbbiakban: RASSF-riasztás) keresztül érkezett, az e létesítményekből származó baromfihúsban és előkészített baromfihúsban előforduló szalmonella jelenléte miatt az uniós követelmének „jelentős számú, súlyos és ismétlődő” be nem tartásáról szóló értesítésen alapult. Emellett a brazil hatóságok nem fogadták el a feltárt hiányosságok kezeléséhez szükséges intézkedéseket, így ezen hatóságok nem tekinthetőek többé úgy, hogy elegendő biztosítékot nyújtanak a szóban forgó áruk behozatalára vonatkozó közegészségügyi követelmények teljesítésére.

8 Egyébként a brazil hatóságok által szolgáltatott információkból az is kitűnik, hogy 2018 márciusában Brazíliában csalásokat tártak fel az Unióba exportált hús és húskészítmények laboratóriumi tanúsításával kapcsolatban. Az e tárgyban folytatott vizsgálatok azt mutatják, hogy nincs elegendő garancia arra nézve, hogy a felperesekhez tartozó létesítmények megfelelnek az uniós követelményeknek

Az eljárás és a felek kérelmei

9 A Törvényszék Hivatalához 2018. július 13-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet. Az ellenkérelmet, a választ és a viszonválaszt 2018. szeptember 28-án, 2018. november 22-én, illetve 2019. január 7-én nyújtották be a Törvényszék Hivatalához.

10 A Törvényszék Hivatalához 2018. július 13-án benyújtott, a T-429/18 R. ügyszám alatt nyilvántartásba vett külön beadványukkal a felperesek a vitatott végrehajtási rendelet végrehajtásának felfüggesztését kérték.

11 A 2019. január 9-i levélben tájékoztatták a feleket az eljárás írásbeli szakaszának lezárásáról, és arról a lehetőségükről, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának 106. cikkében előírt feltételek mellett tárgyalás tartását kérhetik. 2019. január 30-i levelükben a felperesek tárgyalás tartását kérték.

12 A 2019. február 13-i BRF és SHB Comércio e Indústria de Alimentos kontra Bizottság végzésben (T-429/18 R, nem tették közzé, EU:T:2019:98) a Törvényszék elnöke elutasította a vitatott végrehajtási rendelet végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmet, a költségekről pedig egyelőre nem határozott.

13 Az ötödik tanács két bírájának akadályoztatása miatt az ítélkező testület kiegészítése érdekében két másik bírót jelöltek ki.

14 Az ötödik tanács javaslatára a Törvényszék eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

15 A Törvényszék 2019. január 29-én, szeptember 12-én és november 21-én hozott pervezető intézkedések keretében a feleket számos kérdés megválaszolására és bizonyos dokumentumok benyújtására hívta fel. A felek e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek.

16 A tárgyalásra 2020. január 21-én került sor.

17 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– teljes egészében, vagy, másodlagosan, a hozzájuk tartozó létesítmények vonatkozásában, semmisítse meg a vitatott végrehajtási rendeletet;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

18 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

19 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek a következőkre alapított hat jogalapra hivatkoznak:

– az indokolási kötelezettség megsértése;

– a védelemhez való joguk megsértése;

– a 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és (4) bekezdése c) pontjának megsértése;

– a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése;

– az arányosság elvének megsértése;

– az EUMSZ 291. cikk (3) bekezdésének és a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról szóló, 2011. február 16-i 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2011. L 55., 13. o.) 3., 10. és 11. cikkének megsértése.

20 A Bizottság azon túl, hogy vitatja mindezen jogalapok összességének megalapozottságát, arra hivatkozik, hogy a felperesek nem jogosultak a vitatott végrehajtási rendelet teljes egészében történő megsemmisítésének kérelmezésére, mivel a hozzájuk tartozó tizenkét létesítményen kívül e rendelet nyolc másik, a felperesekhez nem kötődő létesítménynek a 854/2004 rendelet 12. cikke alapján létrehozott jegyzékekből történő törlésére is irányul.

21 Ezért azt kell megállapítani, hogy a felperesek mennyiben rendelkeznek kereshetőségi joggal a vitatott végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti kereset előterjesztése tekintetében.

A felperesek kereshetőségi jogáról

22 A felperesek kereshetőségi jogának elbírálásához előzetesen a vitatott végrehajtási rendelet jellegét kell értékelni. Ezen értékeléshez be kell mutatni azokat a körülményeket, amelyek között az ilyen típusú végrehajtási rendeletet elfogadják.

23 Ezzel összefüggésben meg kell említeni, hogy a 854/2004 rendelet az 1. cikkének (1) bekezdése szerint az állati eredetű termékek hatósági ellenőrzésének megszervezésére vonatkozó különleges szabályokat állapítja meg. Így az említett rendeletnek a 3–8. cikket tartalmazó II. fejezete az Unión belül található létesítményekre vonatkozó hatósági ellenőrzésről, míg a 10–15. cikket magában foglaló III. fejezete a behozatallal kapcsolatos eljárásokról szól.

24 A behozatallal kapcsolatos eljárások vonatkozásában a 854/2004 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy állati eredetű termékek csak az ugyanezen rendelet 19. cikkének (2) bekezdésében említett eljárással összhangban elfogadott végrehajtási jogi aktus alapján a Bizottság által összeállított és naprakésszé tett jegyzéken szereplő harmadik országból vagy harmadik ország bizonyos területeiről hozhatók be.

25 A 854/2004 rendelet 11. cikkének a takarmány- és élelmiszerjog, valamint az állategészségügyi és az állatok kíméletére vonatkozó szabályok követelményeinek történő megfelelés ellenőrzésének biztosítása céljából végrehajtott hatósági ellenőrzésekről szóló, 2004. április 29-i 882/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 165., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 45. kötet, 200. o.) 60. cikkével módosított (2)–(4) bekezdése – amely az ez utóbbi rendelet 46. és 48. cikkére utal – állapítja meg azokat a feltételeket, amelyeket egy harmadik országnak teljesítenie kell ahhoz, hogy ilyen jegyzékben szerepeljen.

26 E feltételek elsősorban azokra az elegendő biztosítékokra vonatkoznak, amelyeket a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai nyújtani kötelesek arra vonatkozóan, hogy a nemzeti jogszabályaik megfelelnek az uniós takarmány- és élelmiszerjognak, valamint az uniós állategészségügyi jogszabályoknak, illetve egyenértékűek azokkal. Ebben az összefüggésben a harmadik ország azon jogszabályait is figyelembe kell venni, amelyek többek között az állati eredetű termékekkel, az állatgyógyászati készítmények használatával, a takarmányok elkészítésével és használatával, valamint a higiéniai feltételekkel kapcsolatosak. E célból a Bizottság a harmadik országokban hatósági ellenőrzéseket folytathat. Ezen ellenőrzések többek között a harmadik országok jogszabályaira, a hatáskörrel rendelkező hatóságainak szervezetére, hatáskörére és függetlenségének mértékére, e

hatóságok személyzetének képzésére, a rendelkezésükre álló forrásokra, működésük hatékonyságára és végül az uniós követelmények vagy azzal egyenértékű követelmények betartásával kapcsolatosan a harmadik országok által nyújtott biztosítékokra irányulnak.

27 Ezzel összefüggésben meg kell említeni azt is, hogy Brazília először is az azon harmadik országok, területek, övezetek és területi egységek jegyzékének megállapításáról, ahonnan baromfi és baromfitermékek behozhatók a Közösségbe és átszállíthatók a Közösségen, valamint az állategészségügyi bizonyítványok követelményeinek megállapításáról szóló 2008. augusztus 8-i 798/2008/EK bizottsági rendelet (HL 2008. L 226., 1. o.) I. mellékletében, másodszor az egyes állatoknak és a friss húsnak az Európai Unióba való behozatalára engedéllyel rendelkező harmadik országok, e harmadik országok területei vagy területeinek részei jegyzékeinek, valamint az állategészségügyi bizonyítványra vonatkozó követelmények megállapításáról szóló, 2010. március 12-i 206/2010/EU bizottsági rendelet (HL 2010. L 73., 1. o., helyesbítés: HL 2010. L 146., 1. o.) II. mellékletében szerepel. Ezeket a rendeleteket a Bizottság többek között a 854/2004 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése alapján fogadta el.

28 Brazília e jegyzékbe való felvétele azonban nem elegendő ahhoz, hogy ebből az országból állati eredetű termékeket lehessen az Unió területére behozni. A 854/2004 rendelet 12. cikkének (1) bekezdése ugyanis előírja, hogy az e rendelkezésben meghatározott különös esetektől eltekintve állati eredetű termékek kizárólag akkor hozhatók be az Unióba, ha azokat olyan létesítményekben adták fel, nyerték ki vagy készítették el, amelyek szerepelnek az érintett harmadik országok által összeállított és naprakésszé tett jegyzékeken.

29 A valamely létesítménynek a fenti 28. pontban említett jegyzékbe való felvételére vonatkozó feltételeket a 854/2004 rendelet. 12. cikkének (2) bekezdése sorolja fel. Konkrétabban e rendelkezés szerint valamely létesítményt kizárólag akkor lehet ilyen jegyzékbe felvenni, ha a származás szerinti harmadik ország hatáskörrel rendelkező hatósága biztosítja, hogy:

– a létesítmény – az érintett állati eredetű termékek előállítása során felhasznált állati eredetű nyersanyagot kezelő bármely létesítménnyel együtt – megfelel a vonatkozó uniós követelményeknek, illetve olyan követelményeknek, amelyekről az adott harmadik országnak az érintett jegyzékbe a 11. cikkel összhangban való felvételéről hozott döntés során megállapították, hogy az említett követelményekkel egyenértékűek;

– az adott harmadik országban hatósági ellenőrző szolgálat felügyeli a létesítményeket, és szükség esetén minden információt a Bizottság rendelkezésére bocsát a nyersanyagokat szolgáltató létesítményekről;

– e szolgálat tényleges hatáskörrel rendelkezik a létesítményből az Unióba irányuló kivitel leállítására, amennyiben e kivitel nem felel meg a fenti első francia bekezdésben említett követelményeknek.

30 Ezenkívül a 854/2004 rendelet 12. cikkének (3) bekezdése szerint a 11. cikkel összhangban a Bizottság által összeállított és naprakész jegyzékeken szereplő harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai biztosítják a létesítmények e rendelet 12. cikkének (1) bekezdésében említett jegyzékeinek összeállítását, naprakésszé tételét és a Bizottsággal való közlését. Az említett rendelet 12. cikkének (5) bekezdése szerint a Bizottság meghozza az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy minden az e cikknek megfelelően összeállított vagy naprakésszé tett jegyzék aktualizált változata a nyilvánosság számára hozzáférhető legyen.

31 Ebből következően a 854/2004 rendelet értelmében az állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala két feltétel együttes teljesülésétől függ.

32 Először is, az e termékek származása szerinti harmadik országoknak szerepelnie kell azon országok a jegyzékében, amelyeket a Bizottság alkalmasnak tekint arra, hogy az állati eredetű termékekre vonatkozó szabályozási rendszerükkel kapcsolatban bizonyos biztosítékokkal szolgáljanak. Ezt a jegyzéket a 854/2004 rendelet 19. cikke (2) bekezdésében szereplő eljárásnak megfelelően egy, a Bizottság által elfogadott végrehajtási jogi aktus szerint kell összeállítani és naprakésszé tenni.

33 Másodszor, a szóban forgó termékeknek azon létesítményekből kell származniuk, amelyek szerepelnek a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai által összeállított jegyzékek egyikén, és amelyek tekintetében ez az ország a fenti 29. és 30. pontban leírt különleges biztosítékokat nyújt.

34 Így, eltérően azon országok jegyzékétől, amelyekből az egyes állati eredetű termékek behozatala megengedett, az exportáló létesítmények jegyzékeit a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai állítják össze, teszik naprakésszé és közlik a Bizottsággal, mivel ez utóbbinak csak e jegyzékeknek a nyilvánosság számára elérhetővé tétele a feladata.

35 A Bizottság és a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai közötti e feladatmegosztás, amelyet a 854/2004 rendelet hozott létre, védintézkedés előírását teszi szükségessé az uniós közegészségügy védelmében. Így, ugyanezen rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja szerint, minden olyan esetben, amikor a Bizottság úgy ítéli meg, hogy módosítania kell a létesítményeknek valamelyik harmadik ország hatóságai által kiadott jegyzékét olyan vonatkozó információk ismeretében, mint az uniós vizsgálati jelentések vagy az e célból az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszerbiztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 2002. január 28-i 178/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2002. L 31., 1. o.; helyesbítések: HL 2014. L 327., 9. o.; HL 2016. L 11., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 6. kötet, 463. o.) 50. cikke alapján létrehozott RASFF-riasztás, erről tájékoztat minden tagállamot, és a 854/2004 rendelet 19. cikkének (2) bekezdésében említett eljárással összhangban történő döntéshozatal céljából felveszi az ügyet az állandó bizottság következő ülésének napirendjére. Ez az eljárás olyan végrehajtási jogi aktus elfogadásához vezet, mint amilyen az azon harmadik országbeli létesítmények jegyzékének, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, a módosításáról szóló vitatott végrehajtási rendelet.

36 A 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja tehát feljogosítja a Bizottságot, hogy végrehajtási jogi aktust fogadjon el, amely alapján módosulnak a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai által összeállított jegyzékek. A fenti 29. pontból kitűnik, hogy egy ilyen jegyzék módosítása akkor válhat szükségessé, ha a származás szerinti harmadik ország hatáskörrel rendelkező hatósága többé nem tekinthető úgy, hogy bizonyos létesítmények tekintetében az említett rendelet 12. cikke (2) bekezdésének megfelelő biztosítékokat nyújt. Ezzel összefüggésben – amint arra egyébként a felperesek a harmadik jogalap keretében hivatkoznak (lásd az alábbi 97. pontot) – e rendelet 12. cikkének (4) bekezdése nem írja elő az érintett létesítmények egyéni magatartásának Bizottság általi értékelését, csak a hatáskörrel rendelkező hatóságok által e létesítményekre vonatkozóan nyújtott biztosítékok megbízhatóságának értékeléséről szól. Ez a megbízhatóság az említett hatóságok szervezetét és működését illetően feltárt hiányosságok következtében kétségbe vonható, de azon műveletek fényében is, amelyeket e hatóságok akkor végeznek, amikor azzal a ténnyel szembesülnek, hogy egyedi létesítmények nem felelnek meg az ugyanezen rendelet 12. cikke (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott követelményeknek. A Bizottságot adott esetben csak akkor hívják fel az egy vagy több intézményben fennálló helyzetre vonatkozó tények figyelembevételére, ha azok relevánsak a harmadik országok hatóságai által nyújtott biztosítékok megbízhatóságának értékelése szempontjából.

37 Arra is rá kell mutatni, hogy a felperesek által hivatkozottakkal (lásd az alábbi 92. pontot) ellentétben azok a létesítmények, amelyek szerepelnek azon harmadik országbeli létesítmények jegyzékében, amelyekből egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő behozatala megengedett, nem részesülnek abban az egyéni jogosultságban, amelyet egy, a termékeiknek az Unióba történő exportálása tárgyában hozott uniós jogi aktus ruházna rájuk. Egyrészről ugyanis az uniós jog előírja,

hogy az állati eredetű termékek uniós piacra történő exportjának feltétele az érintett országnak a 854/2004 rendelet 11. cikkében meghatározott jegyzékbe való felvétele. Másrészről a felperesekhez tartozó létesítményeknek az ugyanazon rendelet 12. cikkében előírt jegyzékekbe történő felvételét nem az Unió valamely intézménye, szerve vagy hivatala, hanem kizárólag az érintett harmadik ország hatóságai, és kizárólag a fenti 23–34. pontban meghatározott biztosítékok rendszerének a különösen a fenti 28–30., 33. és 34. pontban ismertetett második része vonatkozásában történő működtetése céljából végzik.

38 Így egy, a vitatott végrehajtási rendelethez hasonló végrehajtás jogi aktus, amely alapján a Bizottság bizonyos létesítményeket töröl egy harmadik ország illetékes hatóságai által összeállított jegyzékekből, nem képezi az e létesítmények állítólagos jogainak visszavonását célzó egyedi aktusok összefüggő sorozatát. A szóban forgó végrehajtási jogi aktus ugyanis azon két feltétel közül, amelynek – amint azt a fenti 33. pont kifejti – az állati eredetű termékekből álló minden, az uniós piacra exportált szállítmánynak meg kell felelnie, a másodikat módosítja, vagyis azt, amelyik a származás szerinti harmadik ország hatóságai által az ezen ország vonatkozó jogszabályainak tényleges alkalmazása tekintetében nyújtott biztosítékokra vonatkozik. E célból a vitatott végrehajtási rendelet megállapítja azt a szabályt, amely szerint többé nem megengedett az e rendeletben szereplő létesítményekből származó állati eredetű termékeknek az uniós piacra történő behozatala. Ez a szabály általában mindazokra a gazdasági szereplőkre vonatkozik, akik érdekeltek lehetnek az e létesítményekből származó ilyen termékek behozatalában, azonban az Unió tagállamainak vámhatóságait is érinti, így a vitatott végrehajtási rendelet általános hatályú (lásd analógia útján: 2003. szeptember 30-i Eurocoton és társai kontra Tanács ítélet, C-76/01 P, EU:C:2003:511, 73. pont).

39 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének megfelelően azt kell megállapítani, hogy a felpereseket a vitatott végrehajtási rendelet közvetlenül és adott esetben személyükben érinti-e, és ha igen, milyen mértékben.

40 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két együttes feltétel teljesülését követeli meg, nevezetesen egyfelől azt, hogy a vitatott intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, másfelől azt, hogy ne hagyjon mérlegelési jogkört az intézkedés végrehajtására kötelezett címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az Európai Unió szabályozása alapján történik (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság és Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a vitatott végrehajtási rendelet mellékletében szereplő létesítményekből származó termékek önmagában e rendelet alapján nem felelnek meg többé a második feltételnek, amelyet az uniós piacra történő exportálásukhoz teljesíteniük kell (lásd a fenti 28–30., a 33. és a 34. pontot). Így az említett végrehajtási rendelet közvetlen hatást gyakorol a felperesek jogi helyzetére, amennyiben *ipso iure* kizárja a mellékletében szereplő, és a felperesekhez tartozó létesítményekből származó állati eredetű termékek bármilyen behozatalát. Egyebekben nem hagy mérlegelési jogkört az e végrehajtási rendeletben címzettként megjelölt, végrehajtására kötelezett tagállami vámhatóságok számára, mivel e végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az Európai Unió szabályozása alapján történik.

42 Kétségtelen azonban, hogy a felperesek jogi helyzetére a vitatott végrehajtási rendelet kizárólag annyiban gyakorol hatást, amennyiben annak tárgya a hozzájuk tartozó létesítményeknek a 854/2004 rendelet 12. cikke alapján összeállított jegyzékekből való törlése. Következésképpen e végrehajtási rendelet kizárólag ez utóbbi létesítmények tekintetében gyakorol közvetlen hatást a felperesekre.

43 Végül, általános hatályú nem jogalkotási aktusként a vitatott végrehajtási rendelet az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének értelmében vett rendeleti jellegű jogi aktusnak minősül (lásd ebben az értelemben: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 23–28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Következésképpen az a kérdés, hogy a felpereseknek a vitatott végrehajtási rendelet megsemmisítésére vonatkozó kereshetőségi joga elismeréséhez szükséges-e, hogy a felpereseket e végrehajtási rendelet személyükben érintse, attól függ, hogy ez utóbbi tartalmaz-e az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett végrehajtási intézkedéseket.

45 E tekintetben meg kell említeni, hogy amint azt a fenti 41. pont kifejtette, a vitatott végrehajtási rendelet *ipso iure* kizárja a mellékletében szereplő létesítményekben – amelyekből 12 a felperesekhez tartozik – származó állati eredetű termékek bármilyen behozatalát. Ebből az következik, hogy az Unió vagy a tagállamok hatóságai részéről semmiféle végrehajtási intézkedésre nincs szükség ahhoz, hogy e végrehajtási rendelet kifejtse a hatásait. Ezzel összefüggésben az említett végrehajtási rendeletben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett végrehajtási intézkedésnek kizárólag csak a felperesekhez tartozó és a szóban forgó végrehajtási mellékletben szereplő létesítményekből származó állati eredetű termékek szabad forgalomba hozatalának megtagadása tárgyában a tagállami vámhatóságok által hozott jogi aktus tekinthető.

46 Márpedig egy ilyen jogi aktus elfogadása nem tartozik az alkalmazandó szabályok által létrehozott rendszer rendes működésébe. A 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdésének c) pontjából az következik ugyanis, hogy attól kezdve, hogy egy harmadik ország bekerül az ugyanezen rendelet 11. cikkében előírt jegyzékbe, e harmadik ország hatáskörrel rendelkező hatóságainak már a származás szerinti ország vámhatóságainál le kell állítaniuk minden, az egyes állati eredetű termékeknek az Unióba történő exportálására jogosult létesítmények jegyzékében nem szereplő létesítményből származó, ez ezen piacra való kivitelre irányuló szállítmányt.

47 Következésképpen az az elméleti forgatókönyv, amely szerint a felperesekhez tartozó, a vitatott jegyzékből törölt egyik létesítményből származó szállítmány a vitatott végrehajtási rendelet elfogadása ellenére megérkezik az Unió határára, azon az előfeltevésen alapul, hogy a felperesek a brazil hatóságok közreműködésével, kijátszásra irányuló gyakorlatok alkalmazásával igyekeznek megsérteni a vitatott végrehajtási rendeletet. Márpedig egy ilyen előfeltevést nem lehet figyelembe venni az EUMSZ 263. cikknek a Lisszaboni Szerződésben módosított negyedik bekezdése értelmében vett rendeleti jellegű jogi aktus végrehajtási intézkedésének értékelése során. Ez a rendelkezés ugyanis többek között annak lehetővé tételére irányul, hogy a természetes vagy jogi személyek keresetet indíthassanak az olyan rendeleti jellegű jogi aktusokkal szemben, amelyek őket közvetlenül érintik és nem tartalmaznak végrehajtási intézkedéseket, és így ki lehessen küszöbölni azokat az eseteket, amelyekben az ilyen személyeknek a bírósági út igénybevételéhez jogot kell sérteniük (2013. június 6-i T & L Sugars és Sidul Açúcares kontra Bizottság ítélet, T-279/11, EU:T:2013:299, 58. pont; lásd még ebben az értelemben: 2012. június 4-i Eurofer kontra Bizottság végzés, T-381/11, EU:T:2012:273, 60. pont).

48 Amennyiben ezen elemzés ellenére azt kell megállapítani, hogy a vitatott végrehajtási rendelet végrehajtási intézkedéseket tartalmaz, akkor azt is mindenképpen meg kell állapítani, hogy ez a végrehajtási rendelet személyükben érinti a felpereseket, mivel többek között a mellékletében név szerint említi őket az ott felsorolt egyes létesítmények tulajdonosaiként. Ennyiben az említett végrehajtási rendelet ugyanis érinti sajátos és mindenki mástól őket megkülönböztető minőségükben a felpereseket mint bizonyos, e rendelet mellékletében szereplő létesítmények tulajdonosait, és ezáltal az 1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítéletnek (25/62, EU:C:1963:17, 223. o.) megfelelően az ilyen jogi aktus címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket.

49 Ebből következik, hogy – amint azt a Bizottság állítja – a kereset csak annyiban elfogadható, amennyiben a felperesekhez tartozó létesítményekre vonatkozik. A jelen kereset elfogadható része tehát egybeesik a másodlagosan benyújtott megsemmisítés iránti kérelemmel, így meg kell vizsgálni annak megalapozottságát.

Az ügy érdeméről

50 Elsőként a hatodik jogalapot kell megvizsgálni.

Az EUMSZ 291. cikk (3) bekezdésének és a 182/201rendelet 3., 10. és 11. cikkének megsértésére alapított hatodik jogalapról

51 A felperesek azt állítják, hogy azt a tervezetet, amely a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásához vezetett, véleményezésre felvetették az állandó bizottság 2018. április 19-i napirendjébe. A szóban forgó tervezetet azonban aznap terjesztették az említett bizottság elé, így megsértették a 182/2011 rendelet 3. cikkének (3) bekezdését, amely legalább tizennégy napos időtartamot ír elő a végrehajtási jogi aktus tervezetének benyújtása és e bizottság ülése között. Ez az időtartam olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelynek megsértése az említett végrehajtási rendelet megsemmisítéséhez vezet. Egy hasonló jogsértés egyúttal az ugyanezen rendelet 10. cikkének (4) bekezdése és a 11. cikke értelmében az Európai Parlamentet és az Európai Unió Tanácsát megillető ellenőrzési jogot is kétségbe vonja.

52 Emlékeztetni kell arra, hogy a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja szerint ha a Bizottság az állati eredetű termékek Unióba történő behozatalára jogosult létesítmények jegyzékének módosítása tárgyában az állandó bizottsághoz fordul, e bizottság ugyanezen rendelet „19. [cikke] (2) bekezdésében említett eljárással összhangban” határoz.

53 A 854/2004 rendelet 19. cikkének (2) bekezdése szerint az e bekezdésre történő hivatkozás esetén a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozat (HL 1999. L 184., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 124. o) 5. és 7. cikkét kell alkalmazni.

54 Az 1999/468 határozatot az EK 202. cikk (jelenleg, módosítást követően, EUMSZ 291. cikk) alapján fogadták el.

55 Az EUMSZ 291. cikk (2) és (3) bekezdése szerint:

(2) Ha valamely kötelező erejű uniós jogi aktus végrehajtásának egységes feltételek szerint kell történnie, az ilyen jogi aktus végrehajtási hatásköröket ruház a Bizottságra, illetve különleges és kellően indokolt esetekben, valamint az Európai Unióról szóló szerződés 24. és 26. cikkében előírt esetekben a Tanácsra.

(3) A (2) bekezdésben foglaltak céljából az Európai Parlament és a Tanács rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadott rendeletekben előre meghatározza a Bizottság végrehajtási hatáskörének gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályait és általános elveit.”

56 Az EUMSZ 291. cikk (3) bekezdése alkalmazásában a Parlament és a Tanács elfogadta a 182/2011 rendeletet, amely hatályon kívül helyezte az 1999/468 határozatot.

57 A 182/2011 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha egy, az e rendelet hatálybalépését megelőzően elfogadott alap jogi aktus a végrehajtási hatáskörök Bizottság általi gyakorlását írja elő az [1999/468] határozatnak megfelelően, a következő szabályokat kell alkalmazni:

[…]

c) amennyiben az alap jogi aktus az [1999/468] határozat 5. cikkére hivatkozik, az e rendelet 5. cikkében említett tanácsadó bizottsági eljárást kell alkalmazni […]”

58 Egyebekben, a 182/2011 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint „[e] rendelet 3. és 9. cikke – az (1) bekezdés alkalmazásában – az összes meglévő bizottságra alkalmazandó”.

59 A 182/2011 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének a 854/2004 rendeletnek a fenti 52. és 53. pontban említett rendelkezéseivel együttesen értelmezett c) pontjából kitűnik, hogy az állandó bizottság a jelen ügyben az ugyanezen rendelet 5. cikkében szereplő vizsgálóbizottsági eljárás szerint működik közre.

60 Végül, a 182/2011 rendelet „Közös rendelkezések” című 3. cikke szerint.

„(1) Az e cikkben foglalt közös rendelkezések a 4–8. cikkben említett valamennyi eljárásra alkalmazandók.

[…]

(3) Az elnök a bizottság elé terjeszti a Bizottság által elfogadandó végrehajtási jogi aktus tervezetét.

Az elnök a bizottság ülését – a kellően indokolt esetek kivételével – legkorábban a végrehajtási jogi aktus tervezetének és a napirendtervezetnek a bizottság elé terjesztésétől számított 14. napra hívja össze. A bizottság az elnök által az ügy sürgősségének megfelelően megállapított határidőn belül véleményt nyilvánít a végrehajtási jogi aktus tervezetéről. A határidőket arányosan kell megállapítani, elegendő időt és megfelelő lehetőséget biztosítva a bizottsági tagoknak a végrehajtási jogi aktus tervezetének vizsgálatára és a véleménynyilvánításra.

(4) Amíg a bizottság nem nyilvánított véleményt, bármely bizottsági tag javasolhat módosításokat, az elnök pedig módosított változatokat terjeszthet elő a végrehajtási jogi aktus tervezetéhez.”

61 Meg kell említeni, hogy a 182/2011 rendelet 3. cikkének (3) bekezdésben előírt követelmények az EUM-Szerződés által előírt, az eljárás szabályszerűségére vonatkozó olyan lényeges szabálynak minősülnek, amelyek megsértése az érintett jogi aktus semmisségét eredményezi (2017. szeptember 20-i Tilly-Sabco kontra Bizottság ítélet, C-183/16 P, EU:C:2017:704, 114. pont).

62 Tekintve, hogy az EUMSZ 291. cikk (3) bekezdése kifejezetten rendelkezik a Bizottságra e cikk (2) bekezdése által ruházott végrehajtási hatáskör gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusokról, meg kell állapítani, hogy az indokolt esetben lerövidíthető tizennégynapos határidőnek az is célja, hogy biztosítsa a tagállami kormányok – irányítóbizottsági tagjaik által történő – tájékoztatását a Bizottsági javaslatokról, hogy e kormányok belső és külső konzultációk segítségével olyan álláspontot dolgozhassanak ki, amely mindegyikük sajátos érdekeinek védelmét biztosítja az irányítóbizottságon belül (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Tilly-Sabco kontra Bizottság ítélet, C-183/16 P, EU:C:2017:704, 103. pont).

63 A jelen ügyben a keresetlevél 212–214. pontjából kitűnik, hogy a felperesek érvelésüket arra a tényre alapítják, hogy a Bizottság azon tervezetet, amely a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásához vezetett, a 182/2011 rendelet 3. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében előírt tizennégy napos

határidőt figyelmen kívül hagyva, 2018. április 19-én nyújtotta be az állandó bizottsághoz, vagyis ugyanazon a napon, amikor e bizottság azt az ülését tartotta, amelyen megtárgyalta e tervezetet (lásd a fenti 60. pontot).

64 E tekintetben az állandó bizottság nyilvántartásának a Bizottság által benyújtott kivonataiból kitűnik, hogy a Bizottság a vitatott végrehajtási rendelet tervezetét 2018. február 21-én, e tervezet első módosított változatát pedig 2018. április 10-én nyújtotta be az említett bizottsághoz. A Bizottság hozzáteszi, hogy a tervezet második módosított változata, amelyet 2018. április 19-én nyújtott be a bizottsághoz, csak tisztán formális kiegészítő módosítást tartalmazott, amely a javasolt intézkedések hatálybalépésének napját az említett végrehajtási rendeletnek az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételét követő második napban határozza meg, a korábban előírt tizenötödik nap helyett. A tényeknek ezt a verzióját alátámasztják a Bizottság által 2019. január 30-án és december 13-án pervezető intézkedések keretében benyújtott dokumentumok.

65 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 182/2011 rendelet 3. cikkének (4) bekezdése szerint, amíg a bizottság nem nyilvánított véleményt, az elnök módosított változatokat terjeszthet elő a végrehajtási jogi aktus tervezetéhez (lásd a fenti 60. pontot).

66 Ebből következően – a felperesek által hivatkozottakkal ellentétben – a jelen ügyben nem állapítható meg a 182/2011 rendelet 3. cikke (3) bekezdésének a megsértése.

67 Végül, amennyiben a felperesek az általuk hivatkozott egyéb rendelkezéseknek, nevezetesen az EUMSZ 291. cikk (3) bekezdésének, valamint a 182/2011 rendelet 10. és 11. cikkének állítólagos megsértését kizárólag az ugyanezen rendelet 3. cikkének (3) bekezdésében előírt tizennégy napos határidő megsértésére alapítják, a jelen ügyben ezen egyéb rendelkezések megsértése sem állapítható meg.

68 Ennélfogva a hatodik jogalapot el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalapról

69 A felperesek azt állítják, hogy a vitatott végrehajtási rendelet indokolására vonatkozó kötelezettségének keretében a Bizottságnak ki kellett volna fejtenie azokat a konkrét indokokat, amelyek miatt úgy ítéli meg, hogy az érintett létesítmények mindegyikét törölni kell a 854/2004 rendelet 12. cikkében szereplő jegyzékekből. Márpedig, először is, az említett végrehajtási rendelet a (4) preambulumbekezdése szerint a több brazíliai létesítményből származó baromfihúsban és előkészített baromfihúsban előforduló szalmonella jelenlétéről szóló RASFF-riasztáson alapul, azonban nem fejti ki, pontosan melyek az érintett létesítmények. Ráadásul e végrehajtási rendelet mellékletéből kitűnik, hogy a Bizottság törölt a háziasított patás állatok húsának és a húskészítményeknek a behozatalára jogosult létesítmények jegyzékéből az elsőrendű felpereshez tartozó egyes létesítményeket, holott ugyanennek a végrehajtási rendeletnek a (4) preambulumbekezdése nem vonatkozik az ilyen típusú termékekre.

70 Másodszor, a vitatott végrehajtási rendelet (5) preambulumbekezdése szerint a |brazil hatóságok nem tudták orvosolni a feltárt hiányosságokat, így nincs elegendő garancia arra, hogy az említett rendelet (4) preambulumbekezdésben hivatkozott létesítmények megfelelnek az uniós követelményeknek. Márpedig ezen értékelés ténybeli és jogi alapjának, valamint az érintett létesítmények pontos meghatározásának hiánya az indokolás hiányát jelenti.

71 Harmadszor, a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdése ellentmondást mutat, amikor ugyanazon tények alapján utal bizonyított csalás eseteire és folyamatban lévő vizsgálatok létezésére, és nem teszi lehetővé annak megértését, hogy szóban forgó vizsgálatok miért vezetnek a bizalom megerősödése helyett annak elvesztéséhez. Emellett a szóban forgó végrehajtási rendelet nem tartalmaz hivatkozást az egyes érintett létesítményekre vonatkozó releváns tényekre.

72 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének olyan világosan és félreérthetetlenül kell belőle kitűnnie, hogy lehetővé tegye az érintettek számára az intézkedés indokainak megismerését és a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhozott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni (lásd: 2003. szeptember 11-i Ausztria kontra Tanács ítélet, C-445/00, EU:C:2003:445, 49. pont).

73 Különösen egy olyan, általános hatályú jogi aktus esetén, mint amilyen a vitatott végrehajtási rendelet (lásd a fenti 38. pontot), az indokolás szorítkozhat egyfelől az aktus elfogadásához vezető általános helyzet, másfelől az általa elérni kívánt általános célok megjelölésére (2003. szeptember 9-i Kik kontra OHIM ítélet, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 102. pont).

74 Emlékeztetni kell arra is, hogy azzal ellentétben, amire a felperesek írásbeli beadványaikban több alkalommal utaltak (lásd az alábbi 92. pont), az uniós jog nem biztosít a számukra olyan egyéni jogosultságot, amely lehetővé teszi számukra a termékeik uniós piacra történő kivitelét (lásd a fenti 37. pontot). Amint azt a fenti 23–34. pont kifejti, egy, a vitatott végrehajtási rendelethez hasonló jogi aktusnak nem tárgya valamely, az uniós jog egyéb rendelkezései alapján biztosított egyéni jogosultság visszavonása, amely a szóban forgó személy magatartására irányuló vizsgálat megindítását tenné szükségessé, és egy, a kifogásolt magatartást részletesen kifejtő indokolással ellátott egyedi jogi aktus elfogadásához vezetne.

75 Ezt a tény még hangsúlyosabb az e harmadik országban letelepedett exportvállalatok (lásd a fenti 23–34. pontokat) és az uniós vállalkozások működésére vonatkozó jogi keretek összehasonlítása alapján.

76 Közelebbről egyfelől az uniós létesítményekkel szemben a 854/2004 rendelet 3. cikke értelmében engedélyezési követelmény áll fenn. Az engedélyezési eljárás az élelmiszeripari vállalkozó kérelmével indul, az engedélyt a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai a 882/2004 rendelet 31. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételekkel és szabályok szerint adják meg. E célból az élelmiszeripari vállalkozónak bizonyítékot kell szolgáltatnia arra vonatkozóan, hogy megfelel az uniós takarmány- és élelmiszerjogra vonatkozó követelményeinek. Az engedély egyéni jogosultsággal ruházza fel az élelmiszeripari vállalkozókat arra, hogy állati eredetű termékeiket az uniós piacon forgalmazzák. Emellett, ez utóbbi rendelet 54. cikkének (2) bekezdése számos egyéb kényszerítő intézkedést ír elő, amelyeket a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai az alkalmazandó jogi szabályozás alapján fennálló kötelezettségeiket megszegő létesítményekkel szemben kötelesek meghozni. Ebből következik, hogy az uniós létesítmények üzemeltetőit megillető egyéni jogosultság, amely az uniós jogból ered, csak e rendelet 31. cikke (2) bekezdésének e) pontjában a súlyos hiányosságok vagy a termelés ismételt leállítása miatt történő visszavonására vonatkozóan, és az ugyanezen rendelet 54. cikkének a mulasztások miatti kényszerítő intézkedéseket előíró (1)–(3) bekezdésében előírt feltételek között lehet érintett. E rendelkezések az érintett létesítmény tulajdonosával szemben eljárás megindítását írják elő, amely az említett tulajdonos mulasztását vagy mulasztásait kifejtő indokolással ellátott egyedi jogi aktus elfogadásához vezet.

77 Másfelől a 854/2004 rendelet 4–8. cikke értelmében a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai az említett rendelet hatálya alá tartozó állati eredetű termékekre vonatkozóan számos hatósági ellenőrzést végeznek.

78 Ebből következően az uniós létesítmények üzemeltetői kezdeményezhetnek engedély megadásához vezető eljárást; ezen engedélyt akkor kapják meg, ha a kérelmező megfelel bizonyos objektív kritériumoknak. Az ilyen engedéllyel rendelkező létesítményeket ezután egyéni jogosultság illeti meg az állati eredetű termékeknek az uniós piacon történő forgalomba hozatalára, és ezt a jogot csak a fenti 76. pontban leírt feltételekkel lehet visszavonni. Ennek ellenében a tagállamok az uniós jog alapján vállalják a fenti 76. pontban hivatkozott kötelezettségeket, ráadásul a Bizottság velük szemben a Szerződésben előírt kényszerintézkedési jogkörrel is rendelkezik.

79 E helyzettel ellentétben a 854/2004 rendelet 11. és 12. cikkéből kitűnik, hogy ahhoz, hogy harmadik országban található létesítmények állati eredetű termékeknek exportálhassanak az uniós piacra, az szükséges, hogy az e rendelkezésekben előírt jegyzékekbe vegyék egyrészről a szóban forgó országot, másrészről az érintett létesítményt. Márpedig először is az uniós jogalkotó nem tartott fenn semmilyen szerepet az harmadik országban működő érintett létesítmények üzemeltetői számára az ezzel kapcsolatos eljárások megindításában, és nem biztosított nekik lehetőséget arra sem, hogy a Bizottsághoz forduljanak, ha a harmadik ország illetékes hatósága megtagadja a szóban forgó jegyzékekbe való felvételüket. Másodszor, a szóban forgó eljárások nem vezetnek egyéni jogosultságot biztosító uniós jogi aktus elfogadásához, amelyet kizárólag az egyes érintett létesítményekkel szemben indított eljárások lezárása után lehetne visszavonni. Amint már kifejtésre került, az említett rendelet által létrehozott kétszintű rendszer célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára annak értékelését, hogy a harmadik ország hatáskörrel rendelkező hatóságai szolgáltatják-e az e rendelet 11. és 12. cikkében előírt biztosítékokat (lásd a fenti 24–38. pontot). Egyrészt ugyanis egy létesítménynek a vitatott jegyzékekből való törlése nem egyenértékű az uniós jog által biztosított egyéni jogosultság visszavonásával (lásd a fenti 38. pontot), másrészt sem a Bizottság, sem a tagállamok nem rendelkeznek kényszerintézkedési jogkörrel az Unión kívül vagy az uniós jogban előírt kötelezettségeknek közvetlenül nem alávetett harmadik országokban található létesítményekkel szemben.

80 Ezen eltérések alapján a Bizottság ellensúlyozásként szabadon, rendkívül magasan állapíthatja meg a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai által nyújtott biztosítékok megbízhatósági küszöbét, amely így az alapvető paramétereket figyelembe véve a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságaival szemben gyakorlatilag hibátlan teljesítmény előírását is elérheti.

81 Ebben az összefüggésben a fenti 72. és 73. pontban kifejtett, az indokolással kapcsolatos követelmények azt jelentik, hogy a Bizottságnak ki kell fejtenie azokat az indokokat, amelyek miatt úgy tekintette, hogy a brazil hatóságok az érintett létesítményekre vonatkozóan már nem biztosítják a 854/2004 rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében előírt biztosítékokat.

82 Ha a szóban forgó indokok bizonyos létesítményeket érintő tényekre utalnak, az ezekre vonatkozó magyarázatnak a szóban forgó tényeket a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja értelmében vett releváns információként kell leírnia, amennyiben ez az érintett harmadik ország hatóságainak magatartásával vagy nyilatkozataival együtt szükséges azon okok kifejtéséhez, amelyek miatt a Bizottság úgy véli, hogy ez utóbbi hatóságok már nem nyújtják az e rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében előírt biztosítékokat.

83 A jelen ügyben a vitatott végrehajtási rendelet mellékletéből kitűnik, hogy azok a felperesekhez tartozó létesítmények, amelyek e rendelet hatálya alá tartoznak, négy különféle táblázatban szerepelnek. Az első táblázat a háziasított patás állatok húsára vonatkozik (az ágazati osztályozási rendszer I. szakasza), és csak egy, az elsőrendű felpereshez tartozó létesítményt tüntet fel. A második táblázat a baromfihúsra és a nyúlfélék húsára vonatkozik (az ágazati osztályozási rendszer II. szakasza), és az elsőrendű felpereshez tartozó nyolc, illetve a másodrendű felpereshez tartozó két létesítményt tüntet fel. A harmadik táblázat a darált húsra, az előkészített húsra és a csontokról mechanikusan lefejtett húsra vonatkozik (az ágazati osztályozási rendszer V. szakasza), és többek között az elsőrendű felpereshez

tartozó nyolc, valamint a másodrendű felpereshez tartozó egy létesítményt tüntet fel. A negyedik táblázat a húskészítményekre vonatkozik (az ágazati osztályozási rendszer VI. szakasza), és az elsőrendű felpereshez tartozó hat létesítményt tüntet fel.

84 A Bizottság a vitatott végrehajtási rendelet (4) és (5) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy a brazil hatóságokat felhívták az uniós követelményeknek a baromfihúsban és az előkészített baromfihúsban előforduló szalmonella jelenléte miatt fennálló súlyos és ismétlődő megsértésének orvoslásához szükséges korrekciós intézkedések meghozatalára. Márpedig az ugyanezen hatóságok által szolgáltatott információkból és az Unió határain végzett hatósági ellenőrzések eredményeiből kitűnik, hogy a szükséges intézkedéseket nem hozták meg, így az érintett létesítményekből származó termékek forgalomba hozatala veszélyt jelent a közegészségre. Ezek az indokok a felperesekhez tartozó tíz létesítményre vonatkoznak, amelyek az említett végrehajtási rendelet mellékletének második táblázatában szerepelnek.

85 Ezenkívül a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdése szerint a Brazíliában 2018 márciusában feltárt csalási esetekre vonatkozó vizsgálatok azt mutatják, hogy nem volt elegendő garancia arra nézve, hogy a felperesekhez tartozó és a vitatott jegyzékekből törölt létesítmények megfelelnek a vonatkozó uniós követelményeknek. Ezek az indokok a felperesek mindazon létesítményeire vonatkoznak, amelyek szerepelnek a vitatott végrehajtási rendelet mellékletében található négy táblázatban. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az Unióba exportált hús – ideértve a baromfihúst is – és húskészítmények laboratóriumi tanúsításával kapcsolatos, szóban forgó csalás jellegénél fogva alkalmas arra, hogy kétségbe vonja azoknak a biztosítékoknak a megbízhatóságát, amelyeket a brazil hatóságoknak a 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmében nyújtaniuk kell, amely körülmény ugyanezen preambulumbekezdés szerint az e létesítményekből származó termékeket az emberi egészségre veszélyessé teheti.

86 Ez az indokolás minden olyan elemet tartalmaz, amely az alkalmazandó jogi háttér alapján lehetővé teszi azon indokok megértését, amelyek a vitatott végrehajtási rendeletnek a húsok, a húsalapú – köztük a baromfihús-alapú – készítmények területén történő elfogadását megalapozták.

87 A vitatott végrehajtási rendeletben hivatkozott elemek ugyanis a hatáskörrel rendelkező brazil hatóságok hiányosságaira utalnak azon biztosítékok vonatkozásában, amelyeket a 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdése értelmében nyújtani kötelesek; e körülmény nyilvánvaló kapcsolatban áll a közegészség védelmével, amelynek megőrzése ugyanezen rendelet célját képezi. Ez az indokolás azt is lehetővé teszi a felperesek számára, hogy a vitatott végrehajtási rendelet megsemmisítésére vonatkozó kereshetőségi joggal rendelkező személyekként a Bizottság eljárásának alapjául szolgáló megállapítások helytállóságát kétségbe vonó keresetet nyújtsanak be.

88 E tekintetben – a felperesek által hivatkozottakkal ellentétben – a vitatott végrehajtási rendeletben a Bizottságnak nem kell meghatároznia, hogy azon riasztások közül, amelyeket a tagállamok hatóságai az egyes uniós határellenőrzések alapján kiadtak, pontosan melyek azok, amelyek az említett rendelet mellékletében felsorolt egyes létesítményeket érintették, vagy, hogy mely konkrét tények alapozzák meg a laboratóriumi tanúsításokkal kapcsolatos csalás vádját az egyes érintett létesítmények vonatkozásában.

89 Egyrészről ugyanis, mivel a Bizottság a vitatott végrehajtási rendelet (5) preambulumbekezdésében kifejti, hogy kizárólag az érintett létesítményeket törölték a vonatkozó jegyzékből, a felpereseknek módjukban áll ellenőrizni, hogy az említett mellékletben felsorolt létesítményekből küldött termékekre vonatkozóan adtak-e ki riasztást, és ezek esetleges száma jelentősnek tekinthető-e. Másrészről az említett végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében szereplő indok, amely szerint az alkalmazandó tanúsítási rendszer a húsokkal és húskészítményekkel kapcsolatosan a brazil rendőrség és igazságügyi hatóságok által végzett vizsgálatokra vonatkozó dokumentumokban bemutatott hiányosságokban szenved, a hivatkozott, emberi egészség védelmére irányuló célkitűzésre tekintettel elegendő egy olyan jogi aktus rendelkezéseinek alátámasztására, mint e végrehajtási rendelet.

Egyébként az a tény, hogy a brazil hatóságok maguk derítették fel a csalást, és hogy az általuk folytatott vizsgálatok még folyamatban vannak, nem jelez az indokok között fennálló ellentmondást. Figyelembe véve ugyanis a kinyilvánított, és a 854/2004 rendelettel összhangban álló, az emberi egészség védelmére irányuló célkitűzést, a Bizottság felhatalmazást kapott arra, hogy a vizsgálatok végleges eredményeinek bevárása nélkül reagáljon a termékek tanúsításával kapcsolatos csalások konkrét gyanúira, ha ezek a gyanúk komoly kétségeket vetnek fel a harmadik ország hatóságainak az e rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében előírt biztosítékok nyújtására való rendszerszintű képességével kapcsolatban.

90 Végül, a felperesek által hivatkozottakkal ellentétben, a patás állatok húsának és a húskészítményeknek az ágazata a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésének hatálya alá tartozik, mivel ez utóbbi általában a „húsokra” utal. Ez a körülmény a magyarázata annak, hogy a felperesekhez tartozó bizonyos létesítmények szerepelnek az említett végrehajtási rendelet mellékletének a szóban forgó termékekre vonatkozó első és negyedik táblázatában.

91 Ebből az következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A felperesek védelemhez való jogának megsértésére alapított második jogalapról

92 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásával kapcsolatos körülmények sértik az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjának oltalma alatt álló védelemhez való jogukat. Véleményük szerint a Bizottság nem tájékoztatta őket a velük szemben figyelembe vett tényekről, és nem hívta fel őket arra sem, hogy az említett végrehajtási rendelet elfogadása előtt állást foglaljanak e tekintetben. Azt állítják továbbá, hogy ez az intézmény nem adott helyt azon kérelmeiknek, amelyeket az ügyük előterjesztése iránt megfogalmaztak. Márpedig, a 854/2004 rendelet 12. cikke által bevezetett eljárás egy bizottsági jogi aktus alapján az érintett termékeknek az uniós piacra történő exportálásához való joguknak az egyéni magatartásukhoz kapcsolódó tények miatti elvesztéséhez vezet. A felperesek ebből arra következtetnek, hogy a brazil hatóságokkal folytatott párbeszéd lehetősége nem helyettesíti a védelemhez való joguknak a nekik sérelmet okozó aktusért felelős intézmény általi tiszteletben tartását.

93 Az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében a megfelelő ügyintézés elve magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák. Az uniós jog alapvető elvei közé tartozik ugyanis a védelemhez való jog tiszteletben tartása minden olyan eljárásban, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve sérelmet okozó aktushoz vezethet, és ezt a jogot még az eljárásra vonatkozó szabályozás hiányában is biztosítani kell. Ez az elv azt a követelményt fogalmazza meg, hogy valamely határozat azon címzettjét, akinek az érdekeit e határozat érezhetően érinti, olyan helyzetbe kell hozni, hogy a vitatott jogi aktus alapját képező, vele szemben figyelembe vett tényekre vonatkozó álláspontját alkalmas módon kinyilváníthassa (2000. szeptember 21-i Mediocurso kontra Bizottság ítélet, C-462/98 P, EU:C:2000:480, 36. és 43. pont; 2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 83. pont).

94 Ezzel szemben az általános hatályú jogi aktusokra vonatkozóan, az ezzel ellentétes kifejezett rendelkezés hiányában, sem a kidolgozásuk folyamata, sem maguk az általános hatályú jogi aktusok mint olyanok nem követelik meg az általános uniós jogelvek – mint például a meghallgatáshoz, a konzultációhoz és a tájékoztatáshoz való jog – értelmében, hogy az érintett személyek részt vegyenek az eljárásban (1997. szeptember 30-i Federolio kontra Bizottság végzés, T-122/96, EU:T:1997:142, 75. pont; 2007. szeptember 11-i Honig-Verband kontra Bizottság végzés, T-35/06, EU:T:2007:250, 45. pont; 2016. szeptember 15-i TAO-AFI és SFIE-PE kontra Parlament és Tanács ítélet, T-456/14, EU:T:2016:493, 69. pont).

95 A jelen ügyben – amint az a fenti 23–38. pontból kitűnik, a vitatott végrehajtási rendelet általános hatályú jogi aktusnak minősül, amelyet nemzeti jogszabályaiknak az e harmadik országban található létesítmények általi tényleges alkalmazása vonatkozásában a brazil hatóságok részéről nyújtott biztosítékok megbízhatóságának hiányára vonatkozó értékelések alapján fogadtak el.

96 Ebből az következik, hogy a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásához vezető eljárást nem a felperesekkel szemben indították meg, és az nem eredményezte olyan egyedi intézkedés elfogadását, amelynek ez utóbbiak lettek volna a címzettjei. A 854/2004 rendelet egyébként nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely biztosítja a felperesekhez hasonló személyek meghallgatáshoz való jogát. Ennek következtében a Bizottságnak nem kellett felhívnia a felpereseket, hogy ismertessék a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásakor figyelembe vett tényezőkre vonatkozó álláspontjukat, így a második jogalapot el kell utasítani.

A 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és (4) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított harmadik jogalapról

97 A felperesek szerint az, hogy a vitatott jegyzékekből csak egyes létesítményeket töröltek, azt mutatja, hogy a Bizottság ezen létesítmények egyéni magatartását értékelte, míg a vitatott végrehajtási rendelet jogalapja, nevezetesen a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontja csak a hatáskörrel rendelkező brazil hatóságok hatékonyságának értékelését teszi lehetővé.

98 Még ha feltételezhető lenne is, hogy a vitatott végrehajtási rendelet alapjául szolgáló indokok a Bizottság által e hatóságok hatékonyságával kapcsolatos értékelésre utalnak, ez az értékelés akkor is nyilvánvaló hibákat tartalmaz. A felperesek szerint először is, a brazil hatóságokhoz intézett, a baromfihúsban és előkészített baromfihúsban előforduló szalmonella észlelése miatt szükségessé vált korrekciós intézkedések meghozatalára irányuló felhívás egy 2017 májusában elvégzett vizsgálatra vonatkozó jelentésben megfogalmazott ajánlásokról szól. A második, 2018. januárban és február elején végzett vizsgálat alapján készített jelentésből azonban kitűnik, hogy a brazil hatóságok meghozták azokat a végrehajtási intézkedéseket, amelyekre az említett ajánlások felhívták őket.

99 Másodszor, a 2017. március 1-je és 2018. április 19. közötti időszakban csak 41 esetben szólt a vitatott jegyzékekből törölt és a felperesekhez tartozó létesítményekről RASFF-riasztás. Márpedig egyrészről ugyanebben az időszakban a szóban forgó létesítmények fokozott ellenőrzés alatt – amely a behozatali vámkezelésre érkezett szállítmányok rendszeres vizsgálatát foglalja magában – 6766 konténert exportáltak az Unióba. Másrészről 2017. június 19. (az az időpont, amikor a brazil hatóságok állítólag megkezdték az összes kivitelre szánt szállítmány ellenőrzését) és 2018. április 19. között a felperesekhez tartozó kilenc létesítményére vonatkozóan 0–2 RASFF riasztásra, két másik létesítményükre vonatkozóan 4–6 RASFF riasztásra került sor. Ráadásul a felperesekhez tartozó két létesítmény engedélyének a brazil hatóságok általi 2018 márciusában történt felfüggesztése csak ezen év áprilisában lépett hatályba, így a RASFF-riasztásoknak a 2018. év első három hónapjában tapasztalt elenyésző száma nem tulajdonítható e felfüggesztésnek. Ezzel szemben úgy tűnik, hogy a Bizottság nem von le semmilyen következtetés a 2017. március 1-je és 2018. április 19. között kiadott 140 RASFF-riasztásból, amelyek a felperesekhez nem tartozó, és a vitatott jegyzékekből nem törölt létesítményeket érintették.

100 Harmadszor, a vonatkozó statisztikai adatokból kitűnik, hogy a felperesekhez tartozó és a vitatott jegyzékekből törölt létesítményekből származó azon konténerek százalékos aránya, amelyeknél a fokozott ellenőrzések keretében szalmonella jelenlétét állapították meg, megközelítőleg egyharmada az európai létesítményekből származó termékek vonatkozásában megállapított megfelelő százalékos aránynak, ez utóbbiakat mégis az uniós szabályozásnak megfelelőnek tekintették. A felperesekhez tartozó hét létesítmény esetében a szóban forgó arány 0 és 3,1% között van. Ezenkívül 2018. január 1-je és április 19. között a felperesekhez tartozó létesítményekre vonatkozóan csak egyetlen RASFF-riasztást bocsátottak ki. Ebből következik, hogy a felperesekhez tartozó létesítményekkel

kapcsolatos RASFF-riasztások számát semmiképpen nem lehet jelentősnek kell minősíteni, és hogy a meg nem felelés megállapított esetei nem tekinthetőek úgy, hogy az általános vállalati kultúrára utalnak. Ezt a körülményt tükrözi a végrehajtási rendelet első tervezete, amelyet 2018. február 21-én nyújtottak be véleményezésre az állandó bizottsághoz (lásd a fenti 3. pontot), és amely a felperesekhez tartozó létesítmények közül szinte egyikre sem vonatkozik.

101 Negyedszer, a felperesekhez tartozó és a vitatott jegyzékekből törölt létesítményekből származó baromfihúson kívüli húskészítményekkel kapcsolatban nem észleltek egyetlen szalmonella esetet sem, így a vitatott végrehajtási rendelet (4) és (5) preambulumbekezdése e tekintetben nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

102 Ötödször, a felperesek szerint a Bizottság által 2018-ban, a második vizsgálatot követően elkészített jelentés következtetései (lásd a fenti 98. pontot) megerősítik, hogy a brazil hatóságok nem csak annak érdekében hoztak meg minden szükséges intézkedést, hogy megállapítsák a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében említett csalási esettel kapcsolatos tényeket, de annak érdekében is, hogy a továbbiakban biztosítsák az uniós piacra exportált termékek megfelelőségét is. Ezek az intézkedések magukban foglalták a felperesekhez tartozó néhány létesítmény kiviteli jogának megelőzés céljából alkalmazott felfüggesztését, amelyről 2018 márciusában döntöttek. Emellett a felperesekhez tartozó három létesítményben a Bizottság által végzett ellenőrzések egyetlen nyilvánvaló hiányosságot sem tártak fel. Tekintettel arra, hogy az első felpereshez tartozó, és a baromfihús Unióba történő kivitelére engedéllyel rendelkező létesítmények közül csak egyet vett célba e vizsgálat, és hogy az igazságszolgáltatás keretében folytatott vizsgálatok, amelyekre a Bizottság ugyanebben a preambulumbekezdésben utalt, a 2012. és legkésőbb a 2017. év eleje közötti időszakra vonatkoznak, a Bizottság által hivatkozott körülmények alapján a brazil hatóságok által a felperesekhez tartozó és a vitatott jegyzékekből törölt létesítmények vonatkozásában nyújtott biztosítékok megbízhatósága nem vonható kétségbe.

103 A fenti 96–102. pontból kitűnik, hogy a felperesek érvelése két részből áll. Az első a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdése c) pontjának megsértésével megvalósított téves jogalkalmazáson alapul (lásd a fenti 97. pontot). A második a Bizottságnak a brazil hatóságok által a felperesekhez tartozó létesítményekkel kapcsolatosan nyújtott biztosítékok megbízhatóságára vonatkozó mérlegelésének nyilvánvalóan téves jellegén alapul (lásd a fenti 98–102. pont).

104 El kell utasítani a jelen jogalap első részét, amely szerint a Bizottság ténylegesen megsértette a 854/2004 rendelet 12. cikke (4) bekezdésének c) pontját, amikor a vitatott végrehajtási rendeletben szereplő egyes létesítmények egyéni magatartását értékelte (lásd a fenti 97. pontot). Amint ugyanis az a fenti 82–87. pontból kitűnik, az említett végrehajtási rendelet preambulumbekezdései csak annyiban hivatkoznak a felperesekhez tartozó, a vitatott jegyzékekből törölt létesítményekre, amennyiben ez szükséges azon indokok kifejtéséhez, amelyek alapján, az érintett harmadik ország hatóságainak magatartásával vagy nyilatkozataival összefüggésben, a Bizottság úgy véli, hogy e hatóságok már nem nyújtják a 854/2004 rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében előírt biztosítékokat. Végül ezt a hivatkozást az is magyarázza, hogy a Bizottságnak gondosan és pártatlanul kell eljárnia, ami azt jelenti, hogy az ügy teljes és részletes vizsgálatát el kell végeznie. Következésképpen – a felperesek által hivatkozottakkal ellentétben – az a tény, hogy a Bizottság nem törölte a vitatott jegyzékekből az összes brazil létesítményt, nem jelenti azt, hogy a valóságban határozatát kizárólag a szóban forgó létesítmények magatartására vagy teljesítményére alapozta anélkül, hogy figyelembe vette volna a brazil hatóságok teljesítményét, amely befolyásolja azon biztosítékok megbízhatóságát, amelyeket ez utóbbiak nyújtani kötelesek.

105 Ami a jogalap második részét illeti, ez olyan kifogásokból áll, amelyek vitatják mind a szalmonella baromfihúsban való jelenlétére vonatkozóan kiadott RASFF-riasztások számán alapuló indokot (a vitatott végrehajtási rendelet (4) és (5) preambulumbekezdése), mind az általában a hús – ideértve a

baromfihúst is – minőségére vonatkozóan a brazil laboratóriumok által kiadott meghamisított tanúsítványokkal kapcsolatos csalási ügyeken alapuló indokot (a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdése).

106 Úgy tűnik, hogy a 854/2004 rendelet 12. cikke (1) és (2) bekezdése végrehajtásának részletes szabályai, amint azok a vitatott jegyzékek online közzétételéből kitűnnek, e jegyzékekben a létesítmények országonként és a tevékenységek ágazataiként lebontva szerepelnek. Ezzel összefüggésben – amint azt a fenti 83. pont kifejti – a felperesekhez tartozó létesítményeket négy különböző – a háziasított patás állatok húsára (az ágazati osztályozási rendszer I. szakasza, a vitatott végrehajtási rendelet mellékletének 1. táblázata), a baromfihúsra és a nyúlfélék húsára (az ágazati osztályozási rendszer II. szakasza, az említett melléklet 2. táblázata), a darált húsra, az előkészített húsra és a csontokról mechanikusan lefejtett húsra (az ágazati osztályozási rendszer V. szakasza, e melléklet 3. táblázata) valamint a húskészítményekre (az ágazati osztályozási rendszer VI. szakasza, ugyanezen melléklet 4. táblázata) vonatkozó – táblázatból törölték. A vitatott jegyzékekben szereplő valamennyi létesítmény egy, a hatáskörrel rendelkező brazil hatóság által adott engedélyszámmal rendelkezik.

107 Emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott végrehajtási rendelet (4)–(6) preambulumbekezdésében kifejtett indokok (lásd a fenti 105. pont) együttesen szolgálnak alapul annak a tíz létesítménynek a vitatott jegyzékekből való törléséhez, amelyek baromfihúst és a nyúlfélék húsát tartalmazó termékeiknek az Unióba történő behozatalára jogosult létesítményekként (ágazati osztályozási rendszer II. szakasza) az említett rendelet mellékletének 2. táblázatában szerepelnek. Ezzel szemben azon létesítmények vonatkozásában, amelyek a vitatott végrehajtási rendelet mellékletének 1., 3. és 4. táblázatában szerepelnek (az ágazati osztályozási rendszer I., V. és VI. szakasza) kizárólag a fent említett csalási üggyel kapcsolatos okon alapul e létesítményeknek mint a háziasított patás állatok húsát, darált húst, előkészített húst, a csontokról mechanikusan lefejtett húst, valamint húskészítményeket tartalmazó termékeiknek az Unióba történő behozatalára jogosult létesítményeknek az ugyanezen jegyzékekből való törlése.

108 Ebből következik, hogy ha a Bizottságnak az általában a hús – ideértve a baromfihúst is – minőségére vonatkozóan a brazil laboratóriumok által kiadott meghamisított tanúsítványokkal kapcsolatos csalási ügyre vonatkozó értékelései nem jogellenesek, jogilag megkövetelt módon alapozzák meg a vitatott végrehajtási rendeletet. Ezért először a felperesek által a szóban forgó értékelésekkel szemben felhozott kifogásokat kell megvizsgálni.

109 Ezzel összefüggésben, amikor a Bizottság kifejti azokat az indokokat, amelyeken a vitatott végrehajtási rendelethez hasonló jogi aktus alapul, a jogszerűség uniós bíróság általi felülvizsgálata annak vizsgálatából áll, hogy a tényállást pontosan állapították-e meg, és a szóban forgó tények jellegüknél fogva alkalmasak-e arra, hogy megrendítsék a Bizottság bizalmát azokban a biztosítékokban, amelyeket a harmadik országok hatáskörrel rendelkező hatóságai a 854/2004 rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében nyújtani kötelesek (lásd a fenti 29. pontot). Ezzel szemben, figyelembe véve azt a tág mérlegelési mozgásteret, amellyel a Bizottságot azon küszöb meghatározását illetően rendelkezik, amely alatt már nem tekinti a szóban forgó biztosítékokat megbízhatónak (lásd a fenti 80. pontot), az uniós bíróságnak nem feladata, hogy a jogszerűség felülvizsgálatának keretében – amelyre az EUMSZ 263. cikk első albekezdése hatalmazza fel – a Bizottságnak az e küszöb szintjére vonatkozó értékelését a sajátjával váltsa fel. Az uniós bíróságnak azonban lehetőséggel kell rendelkeznie a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülbírálására abban sajátos esetben, ha a Bizottság a szóban forgó küszöböt olyan szinten állapítja meg, amely nyilvánvalóan befolyásolja az említett biztosíték megbízhatóságára vonatkozó következtetéseinek valószínűségét.

110 A jelen ügyben a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdése szerint a hatáskörrel rendelkező brazil hatóságok által a Bizottságnak szolgáltatott információk az Unióba exportált hús – ideértve a baromfihúst is – és húskészítmények laboratóriumi tanúsításával kapcsolatban Brazíliában 2018 márciusában feltárt csalási esetekre vonatkoznak. E preambulumbekezdés szerint a brazíliai igazságügyi hatóságok által folytatott, folyamatban lévő vizsgálatok és közelmúltban hozott

intézkedések azt mutatták, hogy nincs elegendő garancia arra nézve, hogy a felperesek létesítményei megfelelnek a vonatkozó uniós követelményeknek, és így a létesítményeikből származó termékek veszélyt jelenthetnek a közegészségre.

111 A felperesek először arra hivatkoznak, hogy ezeket az értékeléseket érvénytelenné teszik a Bizottság által Brazíliában két alkalommal végzett vizsgálatokról készített jelentések.

112 Meg kell említeni, hogy a Bizottság a 882/2004 rendelet 46. cikke alapján először 2017 májusában végzett vizsgálatot Brazíliában. Ez a vizsgálat feltárt néhány hiányosságot, amelyek a következő tényezőkkel kapcsolatosak:

– a hatáskörrel rendelkező hatóságok által végzett ellenőrzések és felügyelet;

– összeférhetetlenség;

– az alapanyagok választhatósága;

– hatósági állatorvosok jelenléte;

– a RASFF-riasztások miatt visszautasított termékek újraexportálása;

– az uniós piacokra történő exportra jogosult létesítmények jegyzékének naprakésszé tétele;

– a szalmonella-ellenőrzések.

113 A Bizottság ezt követően 2018. január 22. és február 5. között egy második vizsgálatot is végzett Brazíliában.

114 Jóllehet a második vizsgálatról szóló jelentés a hatáskörrel rendelkező hatóságok teljesítményének bizonyos mértékű javulását állapítja meg a fenti 112. pontban említett területeken, az említett jelentés következtetései nem vonják kétségbe a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében szereplő értékelést.

115 Ugyanis a második vizsgálatról szóló jelentésnek a megállapításaiból éppúgy, mint a következtetéseiből kitűnik, hogy ez a jelentés az ellenőrzések gyakoriságával, az ellenőrökre vonatkozó összeférhetetlenséggel, az alapanyagok minőségével, a feladataik ellátásához szükséges tényleges jelenlétet biztosító megfelelő számú hatósági állatorvos felvételével, a RASFF-riasztással érintett szállítmányoknak az uniós piacra irányuló újraexportálása elkerüléséhez szükséges intézkedésekkel, az e piacra irányuló exportra engedéllyel rendelkező létesítmények jegyzékének rendszeres naprakésszé tételével és végül a szalmonella-ellenőrzésekre céljából alkalmazott mintavétellel kapcsolatos rendszerszintű hiányosságok orvoslása érdekében a nemzeti hatóságok által végrehajtott intézkedéseket írja le.

116 Márpedig, még ha a második vizsgálatról szóló jelentés következtetéseinek alapjául szolgáló ténybeli megállapítások az illetékes hatóságoknak a vizsgálat céljából kiválasztott egyes létesítményekkel kapcsolatos intézkedéseire vonatkoznak is, az e hatóságok által elért javulásokat jelző megállapítások általános szinten hivatkoznak e hatóságok teljesítményére. Így e jelentés következtetései rámutatnak a szóban forgó hatóságok olyan módszerekkel és eszközökkel kapcsolatos, javítandó működési zavaraiból adódó rendszerszintű hiányosságokra, mint például a létesítmények jegyzéke naprakésszé tételi eljárásának gyorsasága. A 882/2004 rendelet 46. cikke ugyanis, amely az ezen ellenőrzések elvégzésére feljogosító jogalapot képezi, – amint arra a Bizottság hivatkozik – előírja, hogy ezen ellenőrzések célja ez utóbbi számára annak felülvizsgálatát lehetővé tenni, hogy a harmadik országokban hatályban lévő jogszabályok és rendszerek megfelelnek-e a közösségi takarmány– és élelmiszerjognak, valamint az uniós állategészségügyi jogszabályoknak, illetve egyenértékűek-e azokkal. Ezért ezeknek az

ellenőrzéseknek jellegüknél fogva nem célja az olyan egyéni magatartások felderítése, mint például a tanúsítványok széleskörű, egy adott cég ügynökei és vezetői közreműködésével megvalósított hamisítása. Mindenesetre hozzá kell tenni, hogy a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében említett körülményeket 2018 márciusában hozták a Bizottság tudomására, jóllehet a szóban forgó vizsgálatot már ugyanezen év február 5-én lezárták.

117 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy az ellenkérelem 97–104. pontjában előadott tények jogilag megkövetelt módon alátámasztják a vitatott végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében kifejtett indokokat.

118 Különösen ezekből az tényekből, és mindenekelőtt a hatáskörrel rendelkező bírónak a több természetes személlyel szemben folytatott helyszíni ellenőrzésre felhatalmazó 2018. március 4-i határozatából kitűnik, hogy a brazil szövetségi rendőrség és igazságügyi hatóságok által folytatott vizsgálatok az állati eredetű termékek tanúsításával kapcsolatos hamisítások formájában megvalósított széleskörű csalások eseteivel foglalkoznak, amelyekben a személyzet magas beosztású tagjai is részt vettek, és amelyekről a felperesek igazgatótanácsának tagjai is tudomással bírtak. Ez a határozat olyan gyakorlatokra hivatkozik, amelyet a felperesek cégcsoportja folytatott, és amelynek célja a közegészségügyi ellenőrző rendszer hamis bizonyítványokkal történő kijátszása. Ebben az összefüggésben az a tény – feltételezve, hogy igaznak bizonyul –, hogy e dokumentum az összeállításakor a vitatott jegyzékekben addig szereplő létesítmények közül csak egyet, nevezetesen az 1001. számú engedéllyel rendelkező létesítményt érintett közvetlenül, nem érinti a Bizottságnak az ilyen magatartás által jelentett fenyegetés mértékére, és ennek következtében a brazil hatóságok által éppen az ilyen típusú fenyegetésekkel szemben nyújtott biztosítékok megbízhatóságára vonatkozó értékelését. Ráadásul – amint arra a Bizottság hivatkozik – az említett csoport teljes integrációja azt jelenti, hogy termékeiknek a szükséges feldolgozási műveletek elvégzéséhez mozogniuk kell a különböző létesítmények között. Ezenkívül az igazgatótanács tagjai, valamint a felperesek személyzetébe tartozó magas beosztású személyek esetleges közreműködése miatt nem állítható biztosan, hogy akár a jelenleg is folyamatban lévő vizsgálat, akár a kifogásolt cselekmények egyetlen létesítményre korlátozódnak.

119 E tekintetben meg kell említeni, hogy a Bizottság a húsoknak a szalmonella baktérium tekintetében történő tanúsításával kapcsolatos csalás tárgyában fennálló kapcsolattartás keretében 2018. március 5-i levelében a brazil hatóságokhoz fordult. Ezzel összefüggésben a Bizottság, miután emlékeztetett arra, hogy ismételten felhívta az említett hatóságokat, hogy vizsgálatukat Brazília minden szövetségi államában terjesszék ki az Unióba húskészítményt exportáló valamennyi létesítmény vonatkozásában, először is részletes tájékoztatást kért az elsőrendű felperesről és arról az öt vizsgálati laboratóriumról, amely a legújabb sajtóriportok szerint vélhetőleg közreműködött a csalárd tevékenységekben, másodszor pedig kérte az elsőrendű felperestől származó, illetve a szóban forgó laboratóriumok által tanúsítvánnyal ellátott minden szállítmány haladéktalan felfüggesztését.

120 E kérelem alapján a brazil mezőgazdasági minisztérium 2018. március 15-i levelében tájékoztatta a Bizottságot, hogy felfüggesztette a felperesekhez tartozó hét létesítmény hatósági bizonyítványát, és fenntartotta hatályában a felperesekhez tartozó három másik létesítmény vonatkozásában megállapított felfüggesztést.

121 Mindemellett a brazil hatóságok két 2018. április 17-i végzéssel a 466. számú engedéllyel rendelkező létesítmény kivételével valamennyi létesítmény vonatkozásában megszüntették e felfüggesztést anélkül, hogy kézzelfogható bizonyítékot nyújtottak volna a felperesek számára kedvező ezen intézkedés indokolására, jóllehet a vizsgálat még korai szakaszában volt.

122 Márpedig – amint arra Bizottság hivatkozik – ezek a körülmények objektíve alkalmasak arra, hogy megrendítsék a brazil hatóságok által a felperesekhez tartozó létesítmények vonatkozásában nyújtott biztosítékokba vetett bizalmat, és a Bizottságot megillető, azon küszöb meghatározását illetően tág mozgásteret figyelembe véve, amely alatt e biztosítékok már nem tekinthetőek megbízhatónak (lásd a fenti 79. 80. és 109. pontot), nem tárnak fel nyilvánvaló mérlegelési hibát.

123 Ezzel összefüggésben nem releváns az a körülmény, hogy a vitatott végrehajtási rendelet elfogadásának időpontjában a vizsgálatokat még nem fejezték be, így a rendőrségnek és az igazságügyi hatóságoknak az e vizsgálatok keretében tett megállapításokra vonatkozó nyilatkozatai nem érintik a végleges következtetéseket. Amint ugyanis azt a fenti 74–82. pont kifejti, az említett végrehajtási rendeletnek nem a felpereseket megillető bármely egyéni jogosultság visszavonása a célja, ami előzetesen végleges következtetésekhez vezető vizsgálat megindítását tenné szükségessé. E végrehajtási rendelet célja kizárólag annak megállapítására irányul, hogy a Bizottságnak a továbbiakban milyen mértékben kell megbíznia a brazil hatóságok által a 854/2004 rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével összhangban nyújtott biztosítékokban. Márpedig a brazil hatóságok gyenge teljesítményéből eredő, a jelen ügyben azonosított kockázatok (lásd a fenti 117–122. pontot) közvetlenül kapcsolódnak az említett rendelet 11. és 12. cikkében védett emberi és állati egészséggel kapcsolatos követelményekhez. Ebből az következik, hogy ez a végrehajtási rendelet – mint a jelen ügyben is – jogszerűen alapulhat az e bizalom objektív megrendítésére alkalmas tényeken.

124 Következésképpen a Bizottságnak általában a hús – ideértve a baromfihúst is – és a húskészítmények minőségére vonatkozóan a brazil laboratóriumok által kiadott meghamisított tanúsítványokkal kapcsolatos csalási ügyre vonatkozó megállapításai elegendőek a vitatott végrehajtási rendelet alátámasztására, így a harmadik jogalap második részét a felpereseknek a baromfihúsban és az előkészített baromfihúsban előforduló szalmonella jelenlétéről szóló RASFF-riasztások számára vonatkozó érvei (lásd a 107. és 108. pontot) vizsgálata nélkül el kell utasítani.

125 Mivel a harmadik jogalap első részét is el kell utasítani (lásd e fenti 104. pontot) e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított negyedik jogalapról

126 A felperesek szerint a releváns statisztikai adatok elemzése azt mutatja, hogy vannak más létesítmények, amelyekre vonatkozóan arányosan több RASFF-riasztásra került sor, mint a hozzájuk tartozó létesítmények esetén, és amelyeket nem töröltek a vitatott jegyzékekből. A felperesek következésképpen úgy vélik, hogy a hozzájuk tartozó létesítmények a vitatott végrehajtási rendelet (4) és (5) preambulumbekezdésében megállapított tényezők alapján a többi létesítmény helyzetével összehasonlítható helyzetben vannak. Ebből az következik, hogy a létesítmények e két kategóriája tekintetében a közegészségügyi kockázatokkal kapcsolatos értékelések nem lehetnek eltérőek, mivel a Bizottságnak az említett végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében leírt csalási esetre vonatkozó hivatkozásai csak korlátozott számú létesítményt érintő állításokra vonatkoznak.

127 Emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek azt kérik a Törvényszéktől, hogy semmisítse meg a vitatott végrehajtási rendeletet, amelynek értelmében hozzájuk tartozó tizenkét létesítményt törölték a vitatott jegyzékekből. A harmadik jogalap elemzéséből azonban kiderül, hogy e végrehajtási rendelet elfogadására jogszerűen kerülhetett sor, tekintettel a (6) preambulumbekezdésben említett, a brazil laboratóriumok tanúsítványainak hamisításához kapcsolódó csaláson alapuló indokra (lásd a fenti 107., 108. és 124. pontot). Márpedig negyedik jogalapjukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amikor érvelését a vitatott végrehajtási rendelet elfogadása céljából hivatkozott másik indokra, nevezetesen a szalmonella baromfihúsban való jelenlétére vonatkozó RASFF-riasztások nagy számára (az említett végrehajtási rendelet (4) és (5) preambulumbekezdése) alapozta. Így, még azt feltételezve is, hogy a Bizottságnak úgy kellett volna megítélnie, hogy a brazil hatóságok által e harmadik ország egyéb létesítményei vonatkozásában nyújtott biztosítékok ugyancsak nem megbízhatóak, ez a körülmény semmilyen módon nem befolyásolja e rendelet jogszerűségét a kérelmezőkhöz tartozó létesítményeket illetően.

128 Következésképpen a vitatott végrehajtási rendelet elfogadása nem tekinthető a hátrányos megkülönböztetés tilalma megsértésének, így a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az arányosság elvének megsértésére alapított ötödik jogalapról

129 A felperesek először is arra hivatkoznak, hogy a hozzájuk tartozó létesítményeknek a vitatott jegyzékekből való törlése nyilvánvalóan szükségtelen intézkedés, mivel a vitatott végrehajtási rendelet célkitűzésének eléréshez elegendő lett volna más, kevésbé súlyos intézkedések alkalmazása, például fokozott ellenőrzés a kivitelre vonatkozóan és az Unió határán. Másodszor, véleményük szerint az említett végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdésében leírt csalás esetének vizsgálata csak egyetlen hozzájuk tartozó létesítményre vonatkozik, míg a Bizottság által az ellenkérelemben említett másik esetre vonatkozó vizsgálatok csak négy hozzájuk tartozó létesítményt érintenek, amelyek közül csak egy, és csak korlátozott mennyiségben exportált baromfihúst és előkészített baromfihúst az Unióba.

130 Emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott végrehajtási rendelet a Bizottság azon megállapításán alapul, amely szerint a brazil hatóságok által a 854/2004 rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével összhangban nyújtott biztosítékok többé nem megbízhatóak a felperesekhez tartozó létesítmények tekintetében. Tekintettel arra, hogy – amint az a harmadik jogalapra vonatkozó elemzésből kitűnik – nem jogellenesek a Bizottság azon megállapításai, amelyek szerint a hús minőségére vonatkozóan a brazil laboratóriumok által kiadott meghamisított tanúsítványokkal kapcsolatos csalási ügy miatt a szóban forgó biztosítékok nem megbízhatóak, a felperesekhez tartozó létesítményeknek a vitatott jegyzékekből való törlése az az intézkedés, amelynek meghozatalára a Bizottság a 854/2004 rendelet 12. cikkének e cikk (4) bekezdésének c) pontjával együttesen értelmezett (2) bekezdésével összhangban köteles. Ez utóbbi rendelkezés értelmében ugyanis egy létesítmény csak akkor vehető fel ilyen jegyzékbe, ha a harmadik ország illetékes hatósága az e rendelkezésben előírt biztosítékot nyújt.

131 Így, mivel a Bizottság a tárgyban fennálló mérlegelési mozgásterét (lásd a fenti 80. és 109. pontot) felhasználva megállapította, hogy a brazil hatóságok által a 854/2004 rendelet 12. cikke (2) bekezdésének megfelelően nyújtott biztosítékok a felperesek vonatkozásában többé már nem megbízhatóak, és ennek következtében hiányoznak, a felperesekhez tartozó létesítményeknek a vitatott jegyzékekből való törlése – amint az ez utóbbi, az ugyanezen rendelkezés 12. cikk (4) bekezdésének c) pontjával együttesen értelmezett rendelkezésből következik – az e helyzet megoldására megfelelő és szükséges intézkedésnek minősül.

132 Következésképpen, még elvonatkoztatva is attól a ténytől, hogy a vitatott végrehajtási rendelet elfogadása előtt a felperesekhez tartozó, és a jegyzékekből törölt több létesítményből származó termékeket már fokozottan ellenőrizték (lásd a fenti 99. és 100. pontot), a Bizottság nem lehet az arányosság elve értelmében köteles arra, hogy annak ellenére, hogy a brazil hatóságok által a szóban forgó létesítmények javára nyújtott biztosítékokat már nem tekinti megbízhatónak, olyan intézkedéseket fogadjon el, mint amilyen az e termékekre vonatkozó uniós határellenőrzések megerősítése.

133 Mindebből az következik, hogy az ötödik jogalapot, valamint a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

134 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a BRF SA-t és az SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA-t kötelezi a Bizottság költségeinek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

Gratsias Frimodt Nielsen Schwarcz

Valančius Frendo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. július 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások